



bírnök



A MEZŐBERÉNYI I. KERÜLETI EGYHÁZKÖZSÉG INGYENES IDŐSZAKI LAPJA
XIV. évfolyam 2. szám · 2010. karácsony

Egyetlen kívánság

„A világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” [1Jn 2,17]

A mikor hétfőgeken a gyerekeim valamelyik csatornán mesét néznek, őket is megcélözzák a reklámok. Rengeg játékok mutat be a tévé, s ezzel felkelti a kicsik vágyakozását. Gyakori kérdésük: „Anyá, veszél nekem ilyet?” Hiába van sok játékok, kívánják a másfajtat, az újat, amit éppen látnak.

Karácsony táján az ajándékozás egyet jelent a komoly fejtöréssel. Ha valami modernet és jobbat veszek, azzal nem hibázhatok nagyot. De vajon szükséges-e az, amit én adni akarok? Örülni fog-e neki, aki kapja? Tényleg erre vágyik? Nálunk diszkrétan szokás kérdezősködni – testvér, házastárs, szülők segítségével tájékozódni. A vágyak így tetten érhetők.

Mi lehet egy jóérezésű ember kívánsága? Semmiképpen sem könnyen megvehető csecsebecse vagy nagy beruházást kívánó kuriózum. Bor, búza, békesség: tehát mindaz, ami a testnek és a léleknek szükséges. Mire vágyik minden ember? Egészségre, boldogságra, létbiztonságra. Annyi katasztrófa vett minket körül ebben az évben, hogy szinte magától értődik: leginkább oltalomra, biztonságra áhítozunk.

Ha arra gondolok, mire vágyik egy keresztyén közösség, egy gyülekezet, akkor az nem ilyen egyértelmű. Sokéves lelkészi szolgálatom alapján elmondhatom: nem jellemző, hogy az egyháztagok kifejezzenék, mire van igényük. Így sokszor találgatni, próbálkozni kell. Talán nem is szükséges az új, a más, az igényesebb, a gyülekezetet előrébb vivő? Mindig az a jó, ha elfogadók vagyunk?

A világ elmúlik és annak kívánsága is – ez a mondat így félelmetes. Azt üzeni:

ami most körülvesz, egyszer elmúlik, kipereg az ujjaid közül, mint a homokszemek. Egyesek ezért nem is szeretik, ha szóba kerül az elmúlás. A szeretet ünnepe elmúlik, a karácsonyfát kidobjuk, a játékok elromlanak, az idillnek hamar vége szakad. Ez az ige azonban egy másik örömteli tényről tár elénk. Elmondja: Isten igéje és akaratát megáll örökké. Azért van karácsonyi ünnepünk, mert a keresztyén közösség az Úr Jézus feltámadásának tanúja, a feltámadás hitének vallója. Jézus nem kisdéd, tanítómester, hanem Isten Fia, aki maga az Élet. Mit kívánok? Hogy tanuljunk meg vágyakozni az igaz érték iránt, tanuljunk meg reménykedni az örökkévalóban. Merjünk imádkozni, legyünk készek és nyitottak hinni az Élet Istenében. Arra vágyok, hogy a titkos álmok álmodói, akik a szeretet közösségére, a harmonikus életvezetésre és az el nem múló életre vágyakoznak, azok leljék meg azt, Akinek van hatalma és szeretete beteljesíteni ezeket a vágyakat. Jézus itt van velünk naponta, aki rátalál, nem kaphat nagyobb, többet, tökéletesebbet.

Sokan csak a felületet, a mulandó, a látszat szerint való dolgokra figyelnek. A külsőségekre, mindarra, ami nem belülről, hanem kívülről jelent gyarapodást. Ki

kívánja Isten akaratát? Ki kéri, hogy Istenünk szeretete töltse el a szívét és teljesítse ki az életét? Kinek kell az örök reménység, az az érték, ami nem evilági? Úgy látom, egyesek megértik, mi az igaz, maradandó érték. Vannak ismerőseim, akiknek nem kellenek már a világban csillogó ünnepek kulisszái, mert ezek mögött csak üresség tátong. Mégis: Isten akaratát cselekedni olyan kemény elvárásnak tűnik! Pedig nem az. Ő csak egyet kér: szeresd az Urat, a te Istenedet és szeresd embertársadat. A szeretetet pedig Ő adja a szívbe. Kérd, használd, élj vele! A világ kívánságai elmúlnak, de aki az Élet Istenére, a Feltámadott Krisztusra bízta magát, annak hatalmas távlata van, és különleges öröme lehet, beteljesülnek titkolt álmai, féltve őrzött reménysége: el nem múló életet kaphat. Kell-e ennél nagyobb ajándék? Van-e kívánságunk, ami felér ehhez, és jobban vágnánk arra, hogy beteljesüljön? Jézus azért született meg, hogy ez elérhető valóság legyen számunkra. Azért törtéte meg a bűn, a halál erejét, hogy bizonyítsa, Ő valóban az, akinek már az angyalok hirdették: az Üdvözítő, az Úr Krisztus, a Szabadító, a világ reménysége.

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

ÜNNEPI ALKALMAINK

- December 23-án, 15.00 órakor: Gyermekkarácsony
- December 24-én, 17.00 órakor: Szentesti istentisztelet
- 23.45 órakor: Éjfélkönyűzenei áhítat
- December 25-én, 10.00 órakor: Karácsonyi istentisztelet (úrvacsora)
- December 26-án, 10.00 órakor: Karácsonyi istentisztelet (tanácssterem)
- December 31-én, 17.00 órakor: Óévi esti istentisztelet
- Január 1-jén, 10.00 órakor: Újévi istentisztelet (úrvacsora)

Alkalmainkra szeretettel hívunk és várunk mindenkit!
Áldott ünneplést kíván az I. Kerületi Evangélikus Egyházközség

Miért?

Törődj magaddal!

Hétfő, kedd, szerda, csütörtök, péntek... a hétköznapjaim csak úgy pörögnek. Folyamatosan gubancolom ki és néha össze életünk szálait. A napok közül a péntek az egyik kedvencem, jó érzés hogy közeledik a hétvége, és egy picit ki-zökkenhetek a hétköznapok egymásutániságából, annak ellenére, hogy szinte minden napom más, és szeretem, ha napjaim tevékenyen telnek. Péntek estétől vasárnap estéig többet tudok magammal és magamban lenni. Hétköznap ott vannak a megrendelők, beszállítók, számlák, e-mailek, befizetések, kifizetések. Ott vannak az izgó-mozgó folyton tevékenykedő, kíváncsiságukat kielégíteni kívánó gyermekeim – és ez mind így van jól.

De hurrá, eljött a péntek este, és persze még mindig sietek. Megyek, hogy találkozhassam egy vidám, jó humorú, válszokat kereső, nyitott szívű csapattal. Mérnöknek tanultam, s mindig tele voltam, vagyok hogyanokkal és miértekkel. Így amikor a Szentírás sorait olvasom, sok kérdés felmerül bennem, ha a szavait értem is, az üzenetét kell, hogy érezzem.

Nem ismerem a távoli korok pontos történelmét, az akkor élő népek, kultúrák szokásait, hagyományait, hitvilágát, jelképrendszerét, írásos művészetét, s egyelőre héberül sem áll szándékomban megtanulni. Számomra ezek az információk mind fontosak, hogy több ezer vagy több száz évvel ezelőtt írt műveket valójában megértsek, és ne értelmezzek félre csak azért, mert nem tudom, hogy évszázadokkal ezelőtt milyen szellemiségben és gondolatvilágban éltek az emberek. Úgy gondolom, hogy a kérdéseimen keresztül jutok el a saját életem irányításához válaszaihoz.

Így nagyon megnyugtató csatlakozni

egy olyan lelki vezetőhöz, aki ezen a téren is maximálisan felkészült, hiszen itt van közöttünk Lázárné Skorka Kata, aki ennek a pénteki bibliatanulmányozó kis csapatnak is az első embere. Fáradhatatlanul építi az egyházközösséget és minket... s azt tapasztalatból tudom, hogy csak az tud építeni, aki maga is építkezik. Ezzel a biztonsággal és Istenbe vetett hittemmel kezdődik és működik a magammal való lelki törődés.

Jön a mérnök második nagy kérdése! De MIÉRT? Hogy az Angyalok Tisztásának áldását én is megkaphassam! Wass Albert e kedves írásával szeretném zárni soraimat, megköszönve minden Kedves Olvasó megtisztelő figyelmét, és kívánva áldott karácsonyt. Külön üdvözlöt, köszönet és hála az A és B hetes bibliatanulmányozóknak!

VIDÁNÉ PATAI MÁRIA

Wass Albert: Az Angyalok Tisztása

Amikor az erdőre kimégy, figyelve lépj, és lábujjhegyen. Mihelyt a fák alá belépsz, és felrebben előtted az első rigó: akkor már tudnod kell, hogy az erdő észrevett. Ha megállsz egy pillanatra, hallani fogod a szellőt, ahogy a fák között tovaoson. Te már tudod, hogy ezt a szellőt az angyal rázta elő, köpenye ráncsaiból. Ha jól figyelsz, a manókat is hallhatod: surranak, matatnak, itt-ott a sűrűben. Sok dolguk van, igyekezniük kell. A virágokat is láthatod majd, és minden virág kelyhéből egy tündérke les rád. Figyelik, hogy rontó ember vagy-e? Azoktól félnek. De te látó ember leszel, és a tündérek ezt hamar felismerik. Külnek a virágok szirmaira, és kedvesen reád kacagnak.

Amikor rábukkansz valahol egy forrásra, ülj le melléje csöndesen és figyelj. Nagyon csöndes légy, és akkor hallani fogod a zöld ruhás tündérke hangját a surranó vízből. Ha pedig jó füléd van, és érted az erdő nyelvét, akkor meghallhatod azokat a csodaszép meséket, amiket a forrás, a csermely, a patak tündére elmond ilyenkor a fáknak. De akkor a patakot is meghallod, ahogy neked mesél, csodálatos meséket az erdőről.

Csak haladsz csöndesen, gyönyörködve, céltalanul, s egyszerre csak kilépsz az Angyalok Tisztására. Nem is tudod, hogy ez az, mivel az angyalokat nem láthatja a szemed. Csak annyit látsz, csak annyit érzel, hogy csodálatosan szép. És megállsz. És abban a pillanatban megnyílik a szíved és az angyalok észrevétlenül melléd lépnek, egyenként, lábujjhegyen, és belerakják kincseiket a szívedbe. A legnagyobb kincseket, amiket ember számára megtartott az Isten. A jósdgot, a szeretetet és a békességet. Te minderről semmit sem tudsz akkor. Csak annyit hallasz, hogy a madarak nagyon szépen énekelnek körülötted, és a patak nagyon szépen mesél. Csak annyit látsz, hogy nagyon szép az erdő. A fák, a virágok, a fű, a moha, a magas kék ég és rajta az a nagy, csillogóan fehér felhő, amelyiken a Jóisten ül, bárányfelhőket pőfékel nagy kék pipájából, és jósdgosan mosolyog.

Csak amikor visszatérsz újra az emberek közé, a rontó emberek közé, és hiába gonoszak hozzád, te mégis jóval viszonzod gonoszságukat, szeretettel vagy mindenki iránt és az élet legsúlyosabb perceiben is derű és békesség van a homlokodon: csak akkor látják meg rajtad, hogy az Angyalok Tisztásán jártál, kedvesem.

BABA-MAMA KLUB

Kedves kisfiammal idén kezdtük el látogatni a klubot. Egyből megtetszett, hogy a helyi lelkészasszony gyermekeinek a játékaik voltak odakészítve további kalandozásokra. A kezdeti ismerkedések után kialakult az is, hogy Marci kedvence a különböző hangokat kiadó sárga kisautó lett. De a mondókázások is egyre nagyobb sikereket arattak nálunk. Szzebbnél szebb versikék kerültek figyelmembe és emlékezetembe. Nagyon jó lehetőségnek tartom, hogy más anyukákkal találkozok és megbeszélhetjük a felmerülő kérdéseket, akár nevelésben, akár más témában. Az egyik alkalommal logopédus jött el közénk és a szakmai információk mellett saját történetek is kiderültek a fejlődés eme ágáról. Nagyon hasznosnak éreztem, azóta is gyakorolunk beszélni Marcival, és persze szinte állandóan mondókázunk vagy énekelünk. Aki még nem volt egy alkalommal sem, nem tudhatja, miből maradt ki. Jónak tartom, hogy a gyerekek játszadózhatnak egymással, emellett amelyik gyerkőcnek nincs testvére, itt tanul közösségbe illeszkedni. És nagyon sajnálom, amikor nem tudunk eljutni.

CHRAPPÁN KATALIN

Arcok gyülekezetünkéből

Beszélgetőtársaim Schön András és Schön Andrásné Ildi. András presbiterünk, Ildikó diakóniai csoportunk tagja. Fiatal szülők, bár mindkét nagylányuk, Kriszti és Noémi is felnőtt. Gyülekezetünk életének szinte minden színterén megjelennek. Megszólítható és készséges házaspár, olyanok, akik szívesen és fenntartások nélkül tesznek közösségünkért. Lehet szó idősek látogatásáról, fuvarozásról, temetői ügyeletről, vasárnapi és ünnepi istentiszteletről, konfirmációi vizsgáról, templomtakarításról, megbeszélésről, újsághordásról vagy bármilyen megoldandó kérdéssről, velük bizonyára találkozunk. Most szeretnénk egy kicsit többet megtudni róluk.

LSK: Gyakran láthatunk benneteket gyülekezeti alkalmakon, találkozóknak során, előadásokon és természetesen a vasárnapi istentiszteleteken is. Meséljétek az egyházi kötődéseitekről. Mióta van ez így, hogyan vált fontossá számotokra?

A: Keresztelésemtől óta ehhez a gyülekezethez tartozok, bár a második kerüléshez is kötődök, édesanyám révén. Mivel édesapám itt volt felügyelő, itt gyakrabban megfordult a család. Diákként én is egyre több, elsősorban fizikai feladatot kaptam az idősebb presbiterekkel együtt, így természetessé vált a mindennapjaimban.

I: Mióta van így? Pici koromtól gyakran aludtam a nagymamámmal összebújva. Ő vitt közel Istenhez. Ma is szívesen emlékszem ezekre a különleges estékre, amikor együtt imádkoztunk és énekelünk hárman, tatával és mamával. Utána kettesben hallgattuk tata horkolását... A német egyház mozgalmas élete először akkor keltette fel az érdeklődésemet, amikor a barátnőm konfirmandus volt itt, és vele tartottam egy-egy előadásra, amiben ő is szerepelt. Később aztán a férjem szülei mutattak igazán jó példát a gyülekezeti életben.

LSK: A táborok, események, különböző gyülekezeti feladatok aktív munkatársai vagytok. Mi az oka ennek, hogyan alakult ki?

A: Elkísértük aput/apósomat, vagy ha mi nem is tartottunk vele, ő magával hozta az unokáit. Gyakran osztottak rájuk éneklést, szaválást, köszöntést. Ilyenkor a gyerekek vittek minket magukkal.

I: A zenetáborba is Krisztivel jöttem, szerencsére fél műszakban dolgoztam,

futotta az időmből. Feltöltődök minden alkalommal. Ajánlom mindenki figyelmébe, aki még nem próbálta, jöjjön el az ilyen eseményekre is! Elmondhatatlan élményt ad akár csak egyetlen napot is Isten kereső fiatalok körében tölteni. Nem ugyanaz, mint egy osztálykirándulásra vagy sítáborba elkísérni a gyerekeket. Ki kell próbálni!

LSK: Mi az, amit különösen is szerettek gyülekezetüknél életében? Miért jó számotokra?

I: Sohasem gondolkoztam még rajta. Valami megfogott az első pillanatban, és ez a valami nem enged. Talán azért szeretek itt lenni, amit egyszer tőled hallottam. Mégpedig az, hogy ez nem evangélikus hagyományápoló egyesület, hanem keresztyén emberek gyülekezete, akik megélik hitüket. Ez meghatároz mindent. (Vagy ez határoz meg mindent?)

vezetőségi tagok és nem vezetőségi tagok egyaránt nem tartják fontosnak, hogy bevezessék a saját gyerekeiket, unokáikat. Tisztelet a kivételnek! Mert kellene az új arcok, de kellene azok is, akik úgy jönnek be, hogy tudják, melyik padban ült a nagyapjuk, milyen szolgálatot végzett a nagybátyjuk stb.

LSK: Hogyan ajánlanátok ismerőseiteknek, barátoknak a gyülekezetüket? Mit tudnátok a közösséget keresőknek mondani?

A+I: Ugyanezt szoktuk a barátoknak is mondani. Miért várhatnám el a gyülekezettől, hogy kíváncsi legyen a gyerekeim konfirmációi vizsgájára, ha én magam nem vagyok a gyülekezet része? Ha nem minden évben megyek el a templomba? Ha elmegyek, akkor sem viszem magammal a gyerekeimet? Vagy csak a gyereket küldöm el. Fontos az, hogy együtt



LSK: Mi az, amiben szerintetek változásra szorul a közösségük?

A+I: Hiányoljuk az unokákat a gyülekezeti alkalmakról. Szerintem hiba a gyerek döntésére bízni, hogy akar-e jönni. Egy határig kell a határozott irányítás. Amíg lehet. Egyszer úgyis eljön a lázadás ideje, de ha jó, biztos alapokat kapott, akkor előbb vagy utóbb rájön, hogy szüksége van rá. Ez a vesszőparipám. Úgy látom,

menjen a család. Minden évben hívogatok a táborokba is, sajnos kevés sikerrel. A közösséget keresőknek Krisztit szoktuk idézni, amit akkor mondott, amikor Orosházára járt az evangélikus gimibe: „Életem legjobb döntése volt idejönni.” Szeretnénk, ha ebben a gyülekezetben is mindenki így érezne!

LSK

„Nem a külső dolgokat kell tehát megváltoztatni, hanem az érületünket és lelkiületünknek kell megváltozni, s akkor magunktól megtanuljuk a nagy dolgok leértékelését és kerülését, az igénytelen dolgok értékelését és keresését: az ilyen alázat alapjában jó, és minden tekintetben megáll, és önmagát mégsem veszi észre sohasem.”

Luther Márton: Magnificat
(Takács János fordítása)

Kitelepítés-befogadás

Az ötvenes évek sötét fejezete

A Mezőberény I. Kerületi Evangélikus Egyházközség sok szállal kötődik a helyi Német Hagyományápoló Egyesülethez és Német Önkormányzathoz. Az egyházközség alapítói helyi svábok voltak, s a településünkön mind a mai napig német egyházként nevezik gyülekezetünket. Amikor a kilencvenes években kisebbségi önkormányzatok és civilszervezetek alakultak, kézenfekvő megoldásnak mutatkozott, hogy a parókia udvarán található régi épület adjon otthont az érdekképviselő irodájának, és egyben a hagyományápolók klubjának. Ezért újra és újra arról is hírt adunk, milyen esemény valósult meg a fent nevezett szervezetek háttérmunkájával.

2010. szeptember 4-én kellemes nyári időnk volt. Ez tette lehetővé, hogy ismét egy különleges és történelmi szempontból igen fontos találkozó helyszíne legyen a tágas udvar. A 120 fő nem is fért volna el a kis klubhelyiségben, ott egyébként is fotókiállításra hívták a jelenlévőket. Az alábbi beszámólót Kisari Miklósné jegyezte le, aki ennek az eseménynek – férjével együtt – fő mozgatója volt. Ők Párizsból koordináltak, a helyszínen pedig Frey Mihályné. A szervezők ezúttal is köszönetet mondanak az egyesületi tagok helytállásáért és segítségéért.

Másfél évi szervezőmunkát követően (Google, e-mail, telefon), nagy-nagy mezőberényi segítséggel létrejött egy baráti találkozó az 1951-ben Budapestről Mezőberénybe kitelepítettek és a befogadó családok leszármazottai számára.

1951-ben 251 családot telepítettek hozzánk (kb. 900 főt). Abba a városba, ahonnan már előzőleg kitelepítették a németeket (közel 491 főt), végrehajtották a csehszlovák–magyar lakosságcserét, málenkij robotra elhurcoltak 562 főt, elvettek a módosabb gazdáktól házat, földet, gyárat. Az akkori hatalom az államosítással még nem fejezett be mindent: betelepítette a nemkívánatos elemeknek minősített és mindenüktől megfosztott családokat (magas rangú katonatiszteket, miniszteri tanácsosokat, bankárokat, diplomátákat, grófokat, földbirtokosokat) is.

A megélhetésükért a környékbeli állami gazdaságban, építkezéseken dolgozhattak, ők telepítették a mezővédő erdő-

sávokat és tanították a berényi gyerekeket németre, zongorázni, énekre. Ezeket a küzdelmes éveket emelt fővel élték végig a szintén kisemmizett, befogadó kulákcsaládokkal együtt, segítve egymást, mint vak a világtalant.

Ferdinándy György így fogalmazott: „Finom, csendes emberek voltak, engedelmesen elpusztultak, amikor a polgárság rendezőleg eltöröltetett”. (Az író nagyapjának öccsét szintén Mezőberénybe telepítették ki.)

A nagy izgalommal várt találkozó sok mezőberényit megmozgatott. A délelőtti gyülekező és ebéd baráti hangulata délután a Mezőberényi Német Hagyományápoló Egyesületnél folytatódott. Dr. Hantó Zsuzsa történész az 1950-es évek törvénysértéseit taglalta előadásában. Dr. Erdész Ádám, a Békés Megyei Levéltár igazgatója arról beszélt, hogy milyen volt Mezőberény az 1940–1950-es évek fordulóján. Előadásának címe: Hova érkeztek a kitelepítettek?

A vendégeket és a nagyszámú érdeklődőt köszöntötte Cservenák Pál Miklós polgármester, és egy-egy nagyon szép albumot adott át a kitelepítetteknek. Tóth Béláné, Miklósi Béláné és Darida Károlyné – akiknek a családjához szintén elszállásoltak egy budapesti családot – a „Fogjunk össze” Közhasznú Egyesület tagjai által készített plakettel ajándékozták meg őket. A polgármester úr saját nevében bocsánatot kért a Mezőberénybe kitelepítettektől az elszenvedett igazságtalanságokért. Az érintettek egyenként mondták mikrofonba rövid történetüket. Kivétel nélkül szeretettel említették meg az őket befogadó családokat.

A találkozó második napján ünnepi istentiszteletre gyűltünk össze, melyet Lázárné Skorka Katalin evangélikus lelkész „Gyógyító emlékezés” címmel tartott. A résztvevők összeszorult torokkal és sírással küszködve hallgatták végig a nagyon felemelő, gyógyító megemlékezést.

A baráti találkozón jelen volt a Duna Televízió stábjja, a Nők Lapja és a Békés Megyei Hírlap néhány munkatársa.

A 60. évfordulót – méltón előkészítve – szintén megtartjuk. Addig is örüljünk tiszta szívvel e sikeres találkozásnak!

KISARI MIKLÓSNÉ

Gondolatok és visszajelzések a találkozó kapcsán

„Ezúton szeretnénk még egyszer hálás köszönetünket kifejezni azért a csodálatos hétvégi együttlétért, amelyben részünk lehetett nekünk is, akik ugyan nem voltunk kitelepítve, de közvetve mégiscsak érintettek. Édesanyám gyerekként Mezőberényben töltötte a nyarakat a kitelepített nagyszülőknél, én pedig nagyon sokat hallottam ezekről az időkről, és kb. 7 évvel ezelőtt voltam először Berényben annál a családnál, ahol a dédszüleim laktak. Szeretnénk megköszönni Nektek és segítőtöknek a sok munkát és fáradozást.”

„Őszintén köszönöm, hogy a szeptember 4-ei, mezőberényi találkozón részt vehettem! Megható volt a kedvességük, a fáradozásuk, a vendégszeretetük, a város és a német közösség odaadó figyelme, a színvonalas és érdekes előadások. Felejthetetlen napot kaptunk Önöktől ajándékba. Örültem Mezőberény fejlődésének, a szép, rendezett utcáknak és házaknak, ami a mezőberényiek szorgalmáról és rendszeretéről tanúskodik. Voltam a német evangélikus templomban, és megcsodáltam az Orlai-féle szép oltárképet is. Nagyon jó volt a régi ismerősökkel találkozni és beszélgetni, ellátogatni a régi mezőberényi lakhelyre.”

Folytatás következik, hiszen a találkozó egyben egymásra találást is jelentett, illetve a küldetés felismerését.

A program szervezői már belefogtak a jövő évi megemlékezés, a 60. évforduló eseményeinek tervezésébe. Vágyuk egy emlékoszlop felállítása a Németországba telepítettek emlékművéhez közel. Egyházközségünk a nemes célra felajánlott gránitkövet, most már csak (a Városi Önkormányzattal együttműködve) a pontos helyét kell kijelölni. 2011. szeptember 3-án kerül majd sor az ünnepélyes avatásra, a kitelepítés tényét azonban ennél sokkal több fogja számunkra megőrizni.

Kisariék egy kiadvány megjelentetésén fáradoznak, melyben a történészek írásai mellett az érintettek visszaemlékezései is helyet kapnak. Ebben a munkában Dr. Erdész Ádám és Körösi Mihály lesz segítségükre.

LSK

Gyógyító emlékezés

Egyházunk tényfeltáró bizottsága közel másfél évtizeddel később, részben kívülről jövő provokatív médiatámadások hatására, kezdte meg levéltári kutakodásait. Munkájáról évente számol be a zsinatnak. Így történt ez legutóbb, május 15-én is. Zárt ülésről lévén szó erről természetesen nem írhatunk, szeretném viszont megosztani eddigi tapasztalataimat egy másfajta – ha úgy tetszik: „alternatív” – múltfeltárási kísérletről. Ezt *Gyógyító emlékezés* címmel *Harmati Béla* püspökölődöm kezdeményezésére kezdtük el a Deák téri gyülekezetben. Az elnevezés ismerősen csenghet mindazok számára, akik valamelyest járatosak nemzetközi, ökumenikus, egyházi körökben. A „*healing of memories*” olyan gyógyító szándékú múltfeltárási módszer, amely igyekszik előmozdítani a jelenben élők múltból örökölt feszültségeinek oldását, a sebek gyógyulását, a kölcsönös kiengesztelődést. A sorozat elindítását az a természetes, de szomorú tény tette sürgetővé, hogy napról napra fogynak a még köztünk élő tanúk, akik segíthetnek jobban megérteni azt a kort, amely egyre többek számára immár történelem. De hála Istennek, akadnak még „túlélők”. Ezt a gyorsan múló lehetőséget felismerve és megbecsülve hirdettük meg – az *Evangelikus Élet* hasábjain is – az egyelőre őszig tervezett, hatrészes „terapikus” kísérletet. Ennek keretében döntő módon kortársak személyes, szóbeli visszaemlékezéseire támaszkodva próbálunk okulni az 1945–1990 közötti időszak eseményeiből, egyházi történéseiből – írja Gáncs Péter a Magyarországi Evangélikus Egyház elnök-püspöke.

Mezőberény közelmúltjának történelme is számos fájó eseményből épül. Ezért minden alkalom során, amikor feltárjuk múltunkat és szembesülünk emberiségünk árnyoldalaival, meg kell tennünk azt a lépést is, ami a gyógyulást, a lelki sebek bekötözését munkálthatja.

Szeptember 5-én a Mezőberénybe ki-

telepítettek és a befogadó családok tagjai közül sokan jöttek el templomunkba. Isztentiszteletünkön a „gyógyító emlékezés” jegyében voltunk együtt. Az alábbi sorok ekkor hangoztak el:

Emlékezés – kinek tartozunk vele? Legfőképpen azoknak, akik az adott esemény részesei voltak. Amikor róluk gondolkodunk, kifejezzük irányukban empátiánkat és érdeklődésünket. Vannak közösségi sorsunknak agyonhallgatott, titkolt, szégyellt szakaszai. Az érintetteket hallgatásra ítélték, ők mégsem tudnak már úgy élni, mintha elfeledték volna a velük történeteket. Településünkön, országunkon belül százazrek szenvedtek mások gonoszságától, és élték át a méltatlan, igazságtalan bánásmódot, a törvénysértéseket. Tartozunk nekik tárgyilagos-sággal, kutatásokkal, beszélgetésekkel, hogy minden a helyére kerülhessen – akkor is, ha közben évtizedek teltek el.

Emlékezés – milyen jó, hogy képesek vagyunk rá! A közösségi emlékezésnek tanító célzata is van: ha kitörünk a hallgatásból, a tettek motivációja is napfényre kerül. Az emlékezés jelzés arra, hogy van, ami nem avul el, s van, amit az emberi közösség nem fogadhat el soha. A bűn az bűn marad, azzal szembesülni kell, azt be kell vallani. Nagy baj, ha relativizáljuk, ha nem történik őszinte szembenézés. Emlékezésünkben egyértelműen elítéljük azt, amikor a gyűlölet és félelemkeltés lelkülete teret nyert közöttünk. Nem csak arra vágyunk, hogy ne adja Isten, hogy újra megtörténjenek deportálások, kitelepítések. Szeretnénk, ha közösségeink az emlékezés, a feltárás során megismernék az igaz emberi értékeket, az erkölcsi tartás fontosságát. Szeretnénk, ha kortársaink kilépnének a közönyösségből és közös történelmünk állomásain együtt állnának meg velünk: csak így lehet bátran, jó lelkiismerettel továbblépni.

Az emlékezés lehet fájó, anekdotázó vagy mindent megszépítő, de hogyan lehet gyógyító? A nemzetközi ökumenikus egyházi életben ismerős ez a fogalom. A „*healing of memories*” olyan gyógyító szándékú múltfeltárási módszer, amely igyekszik előmozdítani a jelenben élők múltból örökölt feszültségeinek oldását, a sebek gyógyulását, a kölcsönös kiengesztelődést. Nemzetközi példaként előttünk állhat a Nobel-békedíjas Desmond Tutu, anglikán érsek által vezetett

Igazság és Kiengesztelődés Bizottság tevékenysége, amely Dél-Afrikában az apartheid alatt történt jogsértések teljes körű felderítésére és dokumentálására törekedett. Petényi Katalin *Ügynökök és hitvallók* címmel az előző rendszerrel együttműködő vagy abban ellenállást tanúsító lelkészekről dokumentumfilmet állított össze. Tegnap az 1951-ben Mezőberénybe telepített, Budapestről kitiltott, akkor osztályidegennek és bűnözőnek nevezett emberek szólaltak meg közöttünk. Még mindig kevesen említették, hogy a megfigyelők, a besúgók, a szégyenletes határozatok végrehajtói is velünk élnek. Mit érezhetünk? Tehetetlenséget, dühöt, átéljük az elutasítást. A gyógyító emlékezés célja, hogy együtt álljunk meg a szent, igaz és kegyelmes Isten előtt, hogy Ő késztesen őszinte bűnvallásra, megszabadítson a lelki terhektől, legyen személyes életünk és közösségünk Gyógyítója.

LSK

„Kérve kérek, s intve intek minden kegyes keresztyént, hogy ne botránkozzék meg a Biblia egyszerű beszédein, s történetein, se ne kételkedjék azokban. Akármilyen hitványnak látszik is, mégis csak a felséges Isten hatalmának, bölcsességének valóságos igéje, műve, története és ítélete mindez. Olyan könyv ez, amely a bölcséket és tudósokat balgataggá szegényíti, s csak az egyszerűek érthetik meg, mint Krisztus is mondja... Dobd sutba hát a magad elképzeléseit és érzéseit, s helyezd mindenek fölé e könyvet, mint legfelségesebb és legdrágább szentséget, mint leggazdagabb kincseshányát, amelyet eléggé feltárni és kimeríteni sohasem lehet. Hogy megtalálhasd benne azt a bölcsességet, amelyet Isten oly egyszerűségben ad elénk, hogy elhomályosít és megszégyeníti vele minden oktandi gögőt. E könyv a jászolbölcső és a pólya, amelyben Krisztus fekszik. Lám, az angyal is ide utasítja a pásztorokat. Jóllehet a pólya silány és szegényes, de drága kincs Krisztus, aki benne van.”

Luther Márton: *Jer, örvendjünk keresztyének!* (Szabó József fordítása)

Vaktábor-találkozó

*Érezzétek és lássátok, hogy jó az Úr,
boldog az az ember, aki hozzá menekül!*
[Zsolt 34,9]

Július első hetében Telekgerendáson találkoztak fiatalok, fiatal felnőttek, akik október első hétvégéjén hozzánk siettek tábortalálkozójukra. Cél az egymás közötti kapcsolaterősítés és a közös hit megélése volt, igazi testvéri körben.

Segítőikkel együtt 16-an érkeztek Szeged és Budapest irányából. Hack János és Novák István egymást kiegészítve fogták össze a nálunk töltött napokat is.

A mezőberényi stáb 10 tagja fiatalokból, presbiterekből, a diakóniai csoport tagjaiból alakult. Frey Mihályné és Schön Andrásné mindent megtettek, hogy soha ne kelljen éhezni-szomjazni, hogy ott-hon érezhessék magukat a vendégek. Petrikné Marika volt sokak számára biztos pont – mint az eddigi táborok gazdasági-élelmezési szakembere, ugyanakkor pót-anyuka is. Schön András az utazást koordinálta, Csáko József polgárőrként volt jelen. Szükség volt mindenre, hiszen jól tudjuk: nem látó testvéreink mindegyikének kell segíteni.

Nincs vendégházunk, de a nagy paró-

kiaépület a sok helyiségével alkalmasnak bizonyult. Itt kaptak szállást a tábortalálkozó résztvevői. A helyi iskolából biztosították a matracokat – ők így voltak a táborozók segítségére. A közös programok a gyülekezeti teremben, a reggeli és a vacsora a Német Hagyományápoló Egyesület klubtermében volt. Pénteken este Győri Gábor lelkész, a Pesti Egyházmegye esperese jött el és beszélt az ezotéria, a new age veszélyeiről és a Krisztusban való hit világhosszágáról, szabadságáról.

A hallgatóság tagjaiban sok gyülekezeti tag is helyet foglalt. Az előadást követően éjfélig ment a beszélgetés – jó volt vizionálni egymást!

Szombaton délelőtt, az áhítat után a mezőberényi tűzoltók egy autóját ismerhették meg a résztvevők, beülhettek a járműbe, kézbe vehették a tűzoltók maszkjait, felszerelésait.

Ebéd után lovas kocsikázás következett. Megismerhették az idős Madarász házaspárt, fiukat, a lovak tulajdonosát, és belecsöppentek egy disznótorba is. A lovak és birkák simogatása sem maradt el. A délután másik részében elmentek a Körös-hídra, ahol – az emlékmű tanúsága szerint is – utoljára látták Petőfi Sándort.

A mozgalmas nap végén nagy éneklés következett, hiszen a Braille-írással „Új ének” füzetet mindenki olvashatja. A csapat úgy döntött, hogy a gyülekezet hálaadó istentiszteletén énekekkel szolgál majd. Ketten még szólóéneket is vállaltak – egyikük német nyelven énekelte Paul Gerhardt koráljait. Az esti játék után a napot csendes igei gondolatok zárták. Az istentiszteleti részvétel mindenki számára felemelő volt. A közös úrvacsora megindító, és a Jézusban való egységünket erőteljesen kiabrázó volt. A rézfúvósok muzsikája lenyűgözte a vakokat is.

Az istentisztelet után mindannyian tanulmányozták a hangszereket, melyeket a zenészeknek másként kellett bemutatni, mint az eddigi érdeklődőknek. Az ebéd után mindenki sietett a vonatához.

Egyöntetű vélemény volt: ez a két nap túl rövidnek bizonyult, s a nyár még olyan messze van. Kár, hogy sokat kell várunk az újabb találkozásig. Kislányunk a következő reggelen csak ennyit mondott: „Szeretem, ha a vaktáborosok nálunk aludnak...” Hála legyen Istennek minden jóért, az együtt töltött napokért, a megélt szeretetért és a bizalom légköréért!

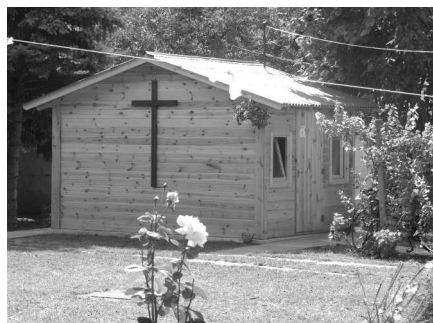
LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

Megújult, megszépült, felépült...

Ha valaki gyülekezetünk gyakorlati életéről, munkatársakról, feladatmegosztásról kérdez, mindig örömmel és büszkén mondom: nálunk minden feladatra van szorgos kéz, hozzáértő szakember. Ebben a nagy családban mindenki találhat magának tennivalót. Nálunk a nők és a férfiak egyaránt kiveszik a részüket mindenből. Jó, hogy nem kell mindennel a lelkésznek törődni, nem is érthet mindenhez. Van, aki gyakrabban és látványosabban végez szolgálatot, más az íróasztalnál dolgozik vagy tervez, tudásával és szakembereivel, technikai háttérével segíti mindennapi életünket. Természetesen nem minden történik felajánlasként, de megnyugtató, ha olyanok végzik el a feladatokat, akik becsületesen, jó minőségben dolgoznak, és szívükön viselik Isten ügyét.

Ebben az évben több olyan eredmé-

nyünk is van, ami szemmel látható változásokban realizálódott. A parókia-gyülekezeti ház ablakait végre lecserélhettük, így az új nyílászárók a gazdaságosabb fűtést segítik elő. A felújítás komoly és megbízható szakmunkát igényelt, ebben Vida Attila állt rendelkezésünkre. Vállalásának megfelelően, a műemlékvédelmi hivatal igényeit maximálisan szem előtt tartva végezte el a munkát.



Az udvaron 10 nap alatt – csodával határos módon – készült el a nyári vizesblokk. A zuhanyzók és WC-k nemcsak a nyári táborozók kényelmét szolgálják, hanem tavasztól őszig minden rendezvényünk higiénés háttérét is adják. Tízen dolgoztak feszített tempóban, de megérte: nemcsak a zenetáborosok, hanem a testvérvárosi küldöttek és a Vaktábor-találkozó hozzánk érkező csoportja is kellemes körülményeket találhatott. Köszönet a Hagyományápoló Egyesületnek, hogy adományukkal hozzájárultak a megvalósításhoz! Schäffer Miklós, Wagner József és Rau Mihály (gyülekezetünk vezetősége) komoly erőbedobással és szakértelemmel vette kézbe ezt a munkát is.

Május 29-én szenteltük fel a bükkszéki kis nyaralót, ami ugyancsak nagy összefogással, komoly adományokból és rengeteg odaszánt idő ráfordításával szé-

Szívvvel-lélekkel

„Olvasom Papp Lajos könyvét kéziratban. Nem tudom letenni, egyfolytában olvasom... Miért olyan fontos számomra ez a könyv? Papp Lajos ismeri a kizökkent idő helyretolásának a titkát. Fel is hívja könyvében a figyelmet a kizökkent idő helyreállításának a fontosságára, de hogy ez lesz egyik központi gondolata könyvének, én már akkor megsejtettem, amikor először szólt arról a nagy drámáról, amelyet 2008-ban volt kénytelen átélni: »Az igazgatói, egyetemi tanári pályafutásom szempontjából ezt a lépést, hogy nyugdíjba vonultam, kudarcnak minősíthetik, ám én a legnagyobb diadalnak tartom. Mert magam fölött győztem. Legyőztem a karriervágyamat, a pozícióvágyamat, az anyagi biztonság utáni vágyat.« Így folytatja: »A volt kollégáim okos emberek, együtt éltünk, és nagyon jól tudták, hogy ha én ezt a lépést nem lépem meg, akkor most mindegyikük helyzete sokkal nehezebb lenne, és nagyobb veszélyben lenne az állásuk. Ez egy áldozat. Áldozatot tudtunk hozni a sátánnak és az Istennek. A sátánnak való áldozat az, amikor az én karrieremért és jólétemért más áldozok fel. Áldozhatunk a becsületünkért, a hazánkért, a családjunkért. Ezt csak én hozhattam meg. Ez az Istennek tetsző áldozat.« Több interjúban visszatér ehhez a drámai helyzethez... De miképpen függ ez össze a kizökkent idő helyretolásával? Ne siessünk a válasszal. Vegyük mindenekelőtt tekintetbe, hogy kétféleképpen lehet Papp Lajos könyvéről beszélni. Könnyű módja az lehetne, hogy

tisztelgő szavakat gyűjtünk csokorba. És nem tévednénk, ha ezt tennénk: Papp Lajos megérdemli a tisztelgő szavakat. Nehezebbik módja az lehet, hogy vállaljuk az ő küzdelmei rejtélyeinek a megfejtését... Nincs könnyű helyzetben, aki ezt vállalja. Méltóképpen meg kell magyaráznia nemcsak azt, *mit jelent a 21. század elején legyőzni önmagunkat, mit jelent nemet mondani a kísértésekre, hanem még azt is, mit jelent napjainkban a kizökkent idő „helyretolása”, sőt még azt is, miképpen válik a misztériumjáték hőisévé az, aki részt vállal a kizökkent idő helyretolásáért folyó hatalmas küzdelemben.*» (Kocsis István ajánlójának részlete Papp Lajos SEGÍTS ÉG! című könyvéből. Kairosz Kiadó, 2010)



Papp Lajos orvosprofesszor egyház-községünk meghívásának tett eleget, amikor 2010. december 10-én templomunkba érkezett. Öröm volt belépni Isten házába ezen az estén, hiszen nagyon sok mezőberényi volt kíváncsi a nemzet szívsebészének előadására. De volt a hallgatóság körében békécsabai, szegedi, mezőtúri, sőt egy vak egyetemista fiú is, Nagykőrösről!

Az orvosprofesszor sorsa utolsó né-

hány évét jól ismerjük, hiszen egyre gyakrabban láthatjuk közszereplőként is az elismert volt klinikaigazgatót, nyugalmazott egyetemi tanárt. Véleményére és hitére, tudására és iránymutatására határainkon túl is figyelnek a magyar közösek. Magyar Örökség-díjas, Széchenyi-díjas, Prima Primissima-díjas, Pro Cultura-díjas (hogy csak a legismertebbeket említsük).

Előttünk azonban igaz emberként, Isten erejében és az ima hatásában bízó tudós testvérként jelent meg. Szelíd, mégis határozott hangon figyelmeztetett bennünket szívünk igényeire – legyen arról szó fizikális vagy átvitt értelemben egyaránt. Tanácsot adott az életmódunk tekintetbe, rámutatott fontos történelmi időszakokra és nagyjainkra, emlékeztetett nemzeti identitásunk komolyan vételére. Lenyűgöző stílusban beszélt majd másfél órán át, s még legalább fél órán keresztül dedikálta könyveit. Bár az este izgalmasan indult, ezt az akadályt is legyőztük.

A professzor úr ugyanis csak jelentős késéssel indulhatott el az Országházból, így az eredetileg kijelölt időponttól eltérően nem 6, hanem 7 órakor érkezett közeink. A várakozás ideje alatt Matajcs János vezényletével az Evangélikus Részfűvös Együttes szép adventi korálokot és más darabokat adott elő, valamint vers, ének és idézetek hangoztak el az advent hangulatában. De volt időnk arra is, hogy a közérdekű (ünnepre vonatkozó) információkat mindenkinek tudomására hozzuk. Biztos vagyok benne, hogy ezt a két és fél, majd három órát az adventi idő egyik legszebb, legfelemelőbb óráinak tartja mindenki, aki eljött hozzánk ezen az estén. A résztvevők napok múltán is ragyogó arccal köszönik meg nekünk ezt a lehetőséget. Remélem, következő meghívottunk előadására is ilyen szép számban jönnek el – jelezve Mezőberény szellemi nyitottságát és igényességét. LSK

☞ pülhetett meg. Mondhatni teljesen újjászületett a kis lak. Huszonötven adtunk hálát, voltunk együtt a szentelésen. Az épület oldalára felkerült a tábla is, amelyen egyházközségünk neve mellett egy ige is olvasható: „Isten közelsége oly jó nekem!” [Zsolt 73,28] A felújítás „motorja” Wagner József felügyelőnk volt. A nyara-

ló felújításán dolgozók és az adományozók nevét a már említett tábla hátsó részében, egy kis résben elhelyezve őrizték meg az utókornak. Isten áldása legyen mindazok életén, akik ebben az évben munkájukat, idejüket, pénzüket és tudásukat egyházközségünk javára áldozták!

LSK





GYEREK- SAROK



Hogyan gyógyult meg a beteg madárka?

Kezdetben csak a város alsóbb néposztálya jött ki az istállóhoz, meg a csőcselék egy-két tagja is, ahogy történni szokott, ha sokan verődnek össze. Legfőképp szegények, betegek, vakok, bélpoklosok jöttek. Letérdeltek a gyermek előtt, alázatosan meghajoltak, és buzgón kérték: legyen szíves, gyógyítsa meg őket. Sok megkapta, amit kért, nemcsak a csodatevő hatalom (mint ahogy egyszerűségükben gondolták), hanem hitük által.

Sokáig állt egy kisleány a tolongó tömegben, és nem tudott keresztülfurakodni. Végül Mária megszólította: „Jöjj ide! – mondta. – Mi van a kötényedben?”

A kislány széthajtotta köténye csücskeit, és lám, a kendőben rémulten és borzasan gubbasztott egy madárka, egy egészen kicsiny madárka.

„Nézd meg! – mondta a kislány a Kisjézusnak. – A fiúktól vettem el, ráadásul még a macska is meg akarta enni. Meg tudnád tenni, hogy ismét egészséges legyen, ha neked adnám érte a babámat?”

Ó, a baba! Hiszen az már komoly dolog! Még Szent József is megvakarta kopasz fejét, pedig ő megfontolt ember. A betegek és nyomorgók meg körülállták, és úgy bámulták a kötényben ülő félholt madárkát. Vajon neki is hívő lelke van? Aligha! De az égi gyermek ezt még nem tudta pontosan, ezért gyorsan felpillantott oda, ahol az angyalkák a gerendákon ültek. Azok rögtön le is szálltak, hogy segítsenek, hisz a madarak voltak az ég alatt a legkedvesebb pajtásaik. Megsimogatták a betegnek tollazatát, megtisztították, gondosan helyére tették egyik szárnyát, és újra feltették a farkát, hisz a madár farkok nélkül igazán nyomorúságos lény. Ebből persze az emberek semmit sem észleltek, csak annyit, hogy a madárka tollai lassan helyreigazodtak és azt, hogyan tátotta ki a csőrét és próbált egy kicsit csiripelni. Majd hirtelen megemelte szárnyait és boldog csivitelés közben eltűnt a kékségben.

A tömeg ekkor csodálkozni kezdett,

és dicsérte Istent csodatetteiért. Csak a kislány állt még mindig ott, köténye csücskeit tartva.

De már semmi sem volt benne egy gyógyító aranytollon kívül. Ez nem lehetett a madárkáié, az egyik angyal hagyhatta ott nagy igyekezetében.

(Forrás: www.szepi.hu)



Keress meg a rajzon:

3 csillagot, 1 kiscsengőt,
1 angyalt, 3 keresztet,
1 pásztorbotot és 2 gyertyát



Karácsony

(Ismeretlen szerző)

Úr Jézus, ugye tudod,
Hogy jöttödet vártam?
S kis szívemet előtted
egészen kitértam.

Kitértam, hogy jászlad legyek
ma és mindörökre
s fényedből egy kicsi szikrát
szórnak a szívemre.

ANYAKÖNYVI HÍREK

Megkereszteltük: Bagi Jana Melinda, Dosztál Dávid Márton, Dosztál Dániel Gábor, Dosztál Ádám Balázs, Gulyás Antal, Alexa Anna, Zolnai Gergő

Konfirmációi vizsgát tett: Csirmaz Áron, Kis Bence, Matuska Réka, Salbot Pál

Megáldottuk házasságukat: Sík Zsolt és Behán Erika, Vida Attila és Patai Mária, Kovács Csaba és Tóth Magdolna, Nagy Ferenc és Csőke Kinga

Reménységgel eltemettük: Schäfer József (86), Rau József László (63), Brezsnik Andrásné (Várhegyi Magdolna 89), Bánáti András (80), Botyánszki Pál (72), Hoffmann Béláné (Várhalmi Ilona 66), Bimbó Pál (85), Lédig József (85), Winter Zoltán (78), Székely Lajos (80), Schäfer Mihályné (Braunn Magdolna 86), Krasztina Sándorné (Hoffmann Mária 68), Frei Márton (70), Zsíros Lajosné (Gáspár Zsuzsanna 90), Zajác Péter (25), Sári Jánosné (Mátrai Zsuzsanna 89), Bárdi Mártonné (Roósz Julianna 90), Kárpáti Sándor (46), Krattinger Mártonné (Bötsch Mária Magdolna 99)

LELKI SEGÍTSÉG

Örülök, hogy egyre többen tisztelnék meg bizalmukkal! Kérem, keressenek meg, ha úgy érzik, fontos lenne beszélgetniük valakivel mélyebb természetű kérdésekről vagy nehéz életszakaszban, gyászban, de válságban vagy kritikus családi és nevelési helyzetben is.

A lelkipásztori alkalmak lehetnek telefonosak, illetve személyes találkozások. Ezek során Isten ígéje ad számunkra útmutatást, szeretete segít továbblépni. Természetesen bárkivel imádkozok, és otthonába is elviszem az úrvacsorát, ha kéri.

Lázárné Skorka Katalin:
06 66 352-040
vagy 06 20 824-3805

REMÉNYSÉGÜNK, hogy 2011. szeptember 1-jétől a Széchenyi István Német Nemzetiségi Tagóvoda evangélikus intézményként fog működni, egyházközségünk lesz a fenntartója. Az ügyben a szülők és az ott dolgozók, valamint a Mezőberényi Német Önkormányzat és Hagyományápoló Egyesület támogatását élvezzük. A városi önkormányzat pozitívan segíti célkitűzésünk elérését.

RENDSZERES GYÜLEKEZETI ALKALMAINK

- Vasárnap, 9 óra: a gyülekezet ifjtermében „Vasárnapi iskola”. 10 óra: *gyülekezeti istentisztelet* (minden hónap első vasárnapján úrvacsoraosztással). Minden hónap utolsó vasárnapján 10 órától *családi istentisztelet*.
- Kedd, 13 óra: *Nőegylet* (csigapödrés, beszélgetés, alkalomzárás esti áhítattal). 18 óra: *Énekkar*. A *diakóniai csoport* minden hónap utolsó keddjén, 18 órakor találkozik.
- Csütörtökönként, 9–11 óráig *Baba–mama klub*, 11.45-től *hittanórák* az iskolában.
- Péntek, 15 óra: *Fúvóskör*. 18 óra: *Bibliaiskola*.
- Szombat, 18 óra: *Ifjklub*

HIVATALI ÓRÁK:
kedden és pénteken 8.30–12 óráig.

TEAESTEK

Farsangi: február 27-én, 17 órától
Bőjti: március 27-én 17 órától

A lelkesző 2009 decembere óta vezetett internetes naplójában gyülekezeti hírek, lelki tartalmú írások olvashatók: skata.blog.hu

PARTNEREINK

NAGY ÉS TÁRSAI
Tervező Kivitelező és Szolgáltató Kft.



Mester ház
BÉKÉSCSABA



Euro-Mobil Track Kft.,
Frey Péter,
Hegedűs György,
Kis Sándor,
Liszka Sándor,
Matuska Optika,
Oroszlán Gyógyszertár,
Püske Tibor,
Sík Imre,
Schäffer és Wagner Temetkezési Kft.,
Sági Horgászbolt és Gyermekruha-üzlet,
Tóth Károly

Röviden...

• **Május 16-án**, vasárnap 10–16 óra között gyülekezeti családi napot tartottunk. 160-an vettek részt ezen a programon. A családi istentiszteletet követően a harmadikos gyerekek passió előadására került sor, majd az orosházi Immanuel zenekar tagjainak zenés biznyságtételét hallgathattuk meg. Az ebédet Gschwindt Mihály készítette el, aki komoly segítséget adott számunkra, hogy a napnak ez a fontos része is rendben legyen. Délután Leczkésiné Hőgye Katalin tanárnő a testi egészség, a sport szerepéről tartott előadást. Hack János pedig jó humorral és élő hittel szolt arról, hogy vakként is lehet hasznos, teljes, örömteli életet élni. Kutyája, Bors most is segítségére volt. Délutánra a gyerekeknek is szerveztünk programot: Kovács Gabi, Gulyás Imréné, Herter Éva a kézműves sarokban álltak helyt, Henger Péter tanár úr és felesége, Edit a csocsózó és pingpongozó gyerekek mellett segédkeztek. A hangtechnikát – mint egész évben minden programunk során – Plavec Jocinak köszönhetjük.

• **Június 20–26. között** konfirmandusaink Bonyhádon jártak, a déli kerületi konfirmadustáborban.

• **Július 12–17. között** Vésztőn a Református Pap-tanyán töltöttünk el egy hetet hittantáborban, összesen 25-en. A hét témája „Fejem, vállam, térdem, talpam...” avagy mit tanít a Biblia a testrészeinken keresztül Isten igazságairól. A tábor során egyszer ellátogattunk a szeghalmi strandra is, de volt éjszakai séta, sok ének, játék, verseny, szalonnasütés és tábortűz is. Öröm, hogy a hittanosok számára ez egy megerősítő hét, így a hitoktatás szeptemberi folytatása már nagyon könnyű volt. Köszönet Falatyné Berkesi Márta, Kőszegi Péterné Erika, Schön Krisztina és Keveházi D. Sámuel segítőknek, és a kedves szülők támogatásáért.

• **Augusztus első hetében** zenetáboroztunk, több mint 40 fő vett rajta részt – kisiskolások és gimnazisták, főiskolások egyaránt. Színes nagycsaládként éltünk meg egy csengő-bongó hetet. Zsoltárokat és korálokat tanultunk, modern istendicséreteket és hangszeres zenét. Nem tudom, mi volt több, a nevetés vagy az ének... Egy bizonyos, a felnőtt előadók nagyon kitétek magukért! Szőke Bianka, Szabó-Petrik Andrea, Szabó Zoltán, Haj-

duch Patrik és Huszák Zsolt hiteles keresztényként, lelkiismeretesen oktattak, és közben példát adott minden táborlakónak arról, hogyan is kell a hangunkkal és muzsikánkkal Urunkról bizonyoságot tenni. A háttérben kb. 20-an (nagyamák, anyukák, presbiterek) dolgoztak, így minden a harmóniáról szólhatott! A hét zsoltáiraiban a vízé volt a „főszerep”. (Lapozzák fel az 1., a 23., a 42., a 46., az 51. és a 63. zsoltárokat!) Szerettük volna azt is megértetni a táborlakókkal, hogy a zene nem magáért való: ezért nagyon szép és fontos része volt a szombatnak a bemutatókon túl az esti zenés áhítatunk a Puskin utcai idősotthonban. A legkisebbek is furulyáztak és énekeltek a bácsiknak és néniknek, a leghaladóbbak megmutatták, mit tanultak a héten. Ismét eljöttek a Tamásy testvérek Clevelandból, de Gémes Dorottya is nagy utat meg hoztunk Stuttgartból – remélem, ez is érzékelteti a magas minőségű és mély lelkiségű hét értékét. (November elején a Zene-tábor találkozója is sikeres volt, bár ekkor igen kevesen gyülekeztünk össze.)

• **Augusztus második hetében** a mőssingeni rézfúvósokkal együtt Révfülöpon jártunk. Szállásunk az Ordass Lajos Oktatási Központban volt. Minden délelőtt próbálták a fúvósok, délutánonként a balatoni nyarat élvezték. Jártunk Tihanyban, Balatonbogláron, a kötengernél és Tapolcán. Tartalmas hét volt ez is: két gyülekezetben (Zalaszentgrót és Várpalota) koncerteztünk, és vittük az örömhírt a muzsika szárnyán. Az utolsó napon Hartmوند Walter, a mőssingeni KIE vezetője arról szolt, hogy mi olyanok vagyunk, mint a Hold. Nincs saját fényünk, Jézus fényét tükrözzük, aki a világ világossága. Nem szabad engedni, hogy bármi is közénk és a mi Napunk, Jézusunk közé álljon, mert akkor nem tudunk jól világitani. Örülök, hogy német barátainkkal együtt lehetünk, és most köszönetképpen szeretetükért egy csodálatos helyszínen táborozhattunk. A két együttes jövőre ünnepli kapcsolata 10 éves jubileumát, itt Mezőberényben. Június 3. és 5. között szeretnénk néhány szép órát egymásnak szentelni.

• **Szeptember 4–5-én** a Mezőberénybe kitelepítettek és befogadó családjaik közös megemlékezésének és előadásainak adott otthon a parókia udvara.

• **Október első hétvégéjén** a Vaktábor-találkozóhoz lehetünk házigazdái. Frey Mihályné, a Schön házaspár és a Csákó család fáradhatatlanul végezték itt szolgálatukat, hogy vendégeink semmi-

ben se szenvedjenek hiányt, és megérezzék szeretetünket. Az október 3-ai hálaadó istentiszteleten a vaktáborosok énekekkel is szolgáltak. A csodálatos oltárterítőt Kis Ferencné készítette sok száz órát belefektetve, az utolsó munkafolyamatnál Hoffmann Ádámné volt segítségére. Isten áldása legyen mindannyiukon!

• **Halottak napja** előtt és a temetőlátogatás napjaiban ügyeletet tartottunk temetőnkben. (Kérjük, kísérjék figyelemmel, mikor jár le a sírhelymegváltás ideje. A törvénynek megfelelően 25 évenként újra kell váltani a sírhelyeket. A karbantartásra szívesen vesszük az adományokat!)

• **November 6-án**, „előrehozott” Márton-napi vacsoránkon Lázár Zsolt Szarvas–Ótemplomi igazgatólelkész úr tartott előadást az Ótemplomi Szeretetszolgálat és az egyházközösség ételosztási akcióiról, valamint beszámolt a Felsőzsolcán és Kolontáron tapasztaltokról is. Nálunk is a segítségükkel valósul meg december 21-én az ételosztás, amikor 750 adagot osztunk ki rászorulóknak. Örülünk, hogy ez a jó kezdeményezés sok támogatót nyerhetett meg! Ezen a délutánon is volt játszóház a gyerekeknek, amit Kovács Gabi, Dévényi Bea és az ifis lányok segítségével valósíthattunk meg.

• **November 13-án** volt a „Mutasd MEG A HANGodat” tehetségkutató verseny első fordulója. Délután a norvégiai Ten Sing fiataljai adtak nekünk egy fergeteges hangulatú, lelkesítő koncertet.

• **November 30-án** mi gyűjtöttük meg a városi adventi koszorún az első gyertyát, a hittanosok, a fiatal felnőttek és a diakóniai csoport szolgálatával. Jó volt együtt lenni az eső ellenére is! Egyre többen vagyunk, akik ebben a gyülekezetben örömmel vállalnak feladatot – jó így megélni összetartozásunkat!

• **December 5-én**, advent 2. vasárnapján tartottuk meg szeretetvendégségünket. A szép adventi énekek és a gyertyagyújtás után tombolajátékra is sor került, valamint a Mikulás is ellátogatott hozzánk a jelenlévő gyerekek megjutalmazására. Mindez Hőgyes Zsuzsi és Bárdi Bence nagyon jó ötlete volt.

• **December 10-én** gyülekezetünkben járt Prof. Dr. Papp Lajos szívsebész, nyugalmazott egyetemi tanár, volt pécsi klinikaigazgató. (Beszámolóink erről „Szívvel-lélekkel” címmel olvasható az újságunkban.) Anettnek, Olginak, Zsaninak köszönjük az ifis helytállást és a gyerekek melletti szolgálatot!

LSK